

[Ebba Strange]

hurtigt og med så sikker hånd, som han gjorde her.

Med hensyn til de andre punkter henviser justitsministeren til udvalget. Nu kunne jeg forstå på indenrigsministeren, at hun synes, udvalgsarbejdet skal foregå rimelig hurtigt, det synes jeg også, men jeg vil godt spørge, om der overhovedet har været nogen drøftelse af, hvor lang tid det vil tage. Vi har jo meget forskellige erfaringer i dette hus med hensyn til udvalgsarbejde. Nogle gange venter vi 6-7 år på, at et udvalg bliver færdig, og nogle gange lykkes det faktisk at få et udvalgsarbejde færdig i løbet af et års tid. Derfor er det ikke helt ligegyldigt for os, om det foregår i det ene eller det andet tempo. For nu at knytte nogle bemærkninger til de to andre punkter vil jeg sige, at jeg selv er meget optaget af punkt 3. Jeg ved godt, at det skal behandles i udvalget, og det synes jeg også er rigtigt, men vi får altså nogle meldinger om meget lange ekspeditionstider i justitsministeriet. Hvis nu svaret er, at udvalgsarbejdet vil vare længe, så kunne det da godt være, at man internt i justitsministeriet kunne drøfte, om ekspeditionstiderne kunne afkortes, når det drejer sig om klager over tvangsindgreb og udskrivningsbegæringer. Det mener jeg ikke er umuligt, selv om der sidder et udvalg.

Endelig er der forslaget om at give fikserede patienter ret til en fast vagt under fikseringen, herunder at søge bevilling til den personaleforøgelse, som måtte være en forudsætning for forbedringerne. Der er ikke noget, der skal få en varmere støtte fra mig end det forslag. Men det er noget svært noget for os at tackle her i folketinget. De meldinger, jeg får fra de psykiatriske hospitaler, går ud på, at de ville sandelig gerne give den faste vagt, men det er svært at få vagtskemaerne til at gå op, sådan at det kan lade sig gøre, og de er faktisk ude for nogle stramninger fra amtets side. Men det, der ligger i dette forslag, er måske nogle særbevillinger fra folketingets side til de psykiatriske hospitaler. Jeg vil i hvert fald godt vide, om det er det, der er tænkt på. Det er muligt, at man skal vælge nogle andre finansieringsmåder, selv om vi har lagt de psykiatriske hospitaler ud til amterne.

Det korte af det lange er, at vi ligesom med det foregående forslag står med noget, der er afhængigt af, at vi har fået en regering

og et folketingsflertal, der skærer ned på bloktilskuddene, der stiller krav om, at kommunerne skal skære ned på alle de mange områder – og så står vi på den anden side med nogle ønsker om at forbedre forholdene. De to ting er altså svære at få til at harmonere. Vi vil gerne gå ind for nogle ekstra tilskud, men om flertallet vil, er jo et problem.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne svare med det samme på det spørgsmål, fru Ebba Strange rejste om udvalgets arbejdstid. Jeg kan ikke sige noget om, hvornår man regner med at være færdig, men skal gerne tale med landsdommer Kallehaug om det. Men jeg ved fra medarbejdere i ministeriet, at udvalget arbejder meget stærkt. Jeg regner i øvrigt med at komme til retsudvalget om kort tid med svar på et spørgsmål, der er rejst nogle gange her om registreringen, som vi anmodede udvalget om at tage fat på først. Det håber jeg retsudvalgets formand er indforstået med. Det vil være naturligt, når vi får udvalgets udtalelser, at jeg så kommer til retsudvalget og drøfter sagen. På den måde kan det måske også gå med andre spørgsmål.

Justitsministeriets ekspeditionstider i disse sager skal jeg selvfølgelig være opmærksom på.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det er kun for lige at få klaret denne sag af. Nu tager jeg kasketten på som formand for retsudvalget og siger, at jeg tror, retsudvalget vil være interesseret i at få drøftet registreringsagerne på det tidspunkt, hvor det måtte passe justitsministeriet.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Begrundelsen for genfremsættelsen af forslaget er jo den omtalte fikseringssag, og lad mig med det samme sige, at jeg synes også, det er en dybt tragisk sag, og at en sådan sag helst ikke må gentage sig.

For særforborgens klienter skete der jo omkring 1980 væsentlige ændringer af fikseringsreglerne, således at fikseringen inden for særforborgen ikke mere kunne finde sted. Det var ikke, fordi klienterne var blevet anderledes, at fiksering ikke fandt sted, men nu